

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έβρα πάλιν αι' Αθηναί.

Έτος χίλια δ'εκακόσα κι' ογδοήκοντα έκτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι ανοικτό.

Ό Ρωμής τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς άνέχομαι,
μοναχά 'στάς Έπαρχίους — και 'στό Έξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέση — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνής συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μία δεκάρα.

Νοεμβρίου δωδεκάτη
και χαράς εις τό Παλάτι

Ποῦντος δεκακόσα εἰκοσι ἔξη,
κανένας γάμος ἀργεὶ νά φέξη.

Καντάδες κι' άρμονία ώσαν Βαβυλωνία.

(Μετά μεγάλων κιθαρων καθως και μανδολινων
προσέρχεται ό θίασος των νέων Κεφαλλήνων,
κι' αρχίζει μ' αίσθημα πολύ, με τέχνην και γλυκάδα
'στό σπῆτι του Πρωθυπουργού νά κἀνη πατινάδα).

Άφέντη, ἔγια μόλα,
άφέντη, ἔγια λέσσα,
φασκέλωσέ τα όλα
κι' ἔλα το' άνθούς μας μέσα.

(Άγτιστροφή δευτέρα,
πολύ ωραιότερα.)

Κ.—

Άφέντη, ξύπνησε γιαμά
και 'στό μπαλκόνι στάσου,
και πάψε πιά με τά λιμά
νά τρῆς τήν ὡμορφιά σου.

Άκου κιθάραις και βιολιά
πού παίζουν οι 'δικοί σου....
παραίτα τήν πολλή δουλειά
και τήν ρητορική σου.

Πέσε και σὺ άνάσκελα,
γλέντα με καθ' επίγειο,
και δώσε πέντε φάσκελα
σ' αυτό τό 'Ισοζύγιο.

Ξύπνα, τοῦ κόσμου φιδός,
ν' ακούσης τό μινός.

Πάει άχνίζοντας τώρατο φεγγάρι
κι' άσημόνει τάχνο πρόσωπό σου,
πού κατήνησε ξερό σαν σφουγγάρι
και μας δείχνει τόν κάθε σκοπό σου.

Εημερόνει και το' αυγούλας τάστερι
'στό βουνό απ' όπίσω προβάλλει....
ξύπνα, κόντε, Μυλλόρδο, ξεφτέρι,
νά μας 'δρῆς περισσεύματα πάλι.

Τά τραγούδια 'στά είπαμε όλα,
τούτο μόνον δέν θέλομε 'πῆ...
τά ψηλά σου αν πέσουν φωκδλα,
πῆν άμόντε κι' οι' τόσοι σκοποί.

Άφέντη, μπράβο, μπράβο,
άφέντη, πάρε κάδο.

Ἄφέντη, ἔγια μόλα,
ἄφέντη, ἔγια λέσσα,
φασκέλωσέ τα ὄλα
κι' ἔλα τσ' ἀνθούς μας μέσα.

(Στροφή κι' ἄλλη
πρὸ μεγάλη.)

Ὁ Πρόεδρος ποῦναι;
γελοῦνε οἱ κάμποι
κι' ὁ ἡλιος ποῦ λάμπει
χρυσόνει τὴν γῆ.

Κι' αὐτὸς ὁ καυμένος
παράδες μᾶς βρέχει
κι' ἀδιάκοπα ἔχει
βαθεῖα συλλογή.

Περίσσευμα ἔβρισκε
κι' ἀπάνω ἔστο βῆμα
ἀρχίζει τὴ λίμα
τρεις ὥραις γι' αὐτό.

Καὶ πέντε ἔστο λάδι
καὶ δέκα ἔστο ξύδι
καὶ κάθε σκουπίδι
τὸ κάνει λεπτό.

Ἄφέντη, μπράδο, μπράδο,
ἄφέντη, πάρε κάθο.

Ἄφέντι, ἔγια μόλα
ἄφέντη, ἔγια λέσσα,
φασκέλωσέ τα ὄλα
κι' ἔλα τσ' ἀνθούς μας μέσα.

(Φεύγουν οἱ Κεφαλλονίταις
κι' ἔρχονται Μεσολογγίταις.)

Μ.—

Πές μας το μὲ τὸ χωρατό,
πές μας το μὲ τὸ νάζι
πὼς ἔπηρες δρόμο δυνατό,
κι' ὁ κόσμος ἔς φωνάζει.

Κι' ἂν ἔπηγαν οἱ Τρικκαλιανοὶ
κοντὰ ἔστον Δεληγιάνη,
καὶ ἄλλο κόμμα κι' ἂν γενῆ
κακὸ δὲν θὰ σοῦ κάνη.

Ἐμεῖς νὰ εἴμαστε καλά
οἱ πρῶτοι σου κολληγοὶ,
καὶ σὺ θὰ στέκεσαι ἔψηλά
κι' ὁ Ροῦφος ἂν σοῦ φύγη.

Καὶ τῶν παθῶν τους οἱ πολλοὶ
θὰ πάθουνε τὸν τάραχο,
κι' ἔμεῖς θὰ τρώμε ἔστη βουλή
γαρίδες κι' αὐγοτάραχο.

Σήκω, Τρικούπη, μὲ βιολιά,
ἢ ὦρα ἐπροχώρησε,
καὶ πήγαινε ἔστον βασιλεῖα
καὶ πάψε καὶ διώρισε.

(Φεύγουν καὶ τοῦ Τρικούπη οἱ ποῦροι πατριώταις
καὶ φθάνουν μὲ μπουζούκια δρὸ τρεῖς Λοιδωρικιώταις)

Λ.—

Ἐλα, Τρικούπη λόρδο,
καὶ μὴν παιδεύεσ' ἔτσι,
ἔλα νὰ φᾶς μὲ σκόρδο
τῆς ὥρας κοκορέτσι.

Ξύπνα, ὀρε Κεφάλαι,
νὰ πιῆς τὸ φρέσκου γάλα,
ξύπνα νὰ φᾶς περίσσιο
γιαούρτι σακκουλίσιο.

Ἐλα μ' ἐμᾶς νὰ πᾶς
ἔστης στάναις, Μετερνίχο,
ἔλα καὶ μὴν κτυπᾶς
τὴν κόκκα σου ἔστον τοῖχο.

Τάρνι ἔστη σοῦδλα ψῆνε
ὡς ποῦ νὰ γένη ληῶμα,
κι' οἱ γαλατάδες εἶναι
μὲ τὸ ἔδικό σου κόμμα.

(Φεύγουν μὲ τὰ μπουζούκια των καὶ τοῦτ' οἱ γαλατάδες
κι' ὁ Χατζη Σάββας ἔρχεται κι' ἀρχίζει πατινάδες).

Φ.— Ἀμάν, κουζούμ, ἀμάν, γιαδρούμ, κι' ἰγὼ πολλὰ τὰ ψάλλω
ταμάμ ἔσ' εἶσαι ἄνθρωπο κι' Ἀλέξαντρο μεγάλο.

Τατάμ ἔσ' εἶσαι ἄνθρωπο μονάχα γιὰ ντοβλέτι
κι' ἠύρηκες Ἴσοζύγιο ἀμέτη μωαμέτη.

Κι' ἰγὼ Τρικούπη ἄκουα νὰ λένε κάθε ὦρα,
καὶ ἴντα πρᾶμμα ἦτανε ντὲν εἴξερα ὡς τώρα.

Μὰ τώρα εἶμαι ντοῦλος σου κι' ἰπρῶτο ἰσχυλί σου,
ποντάρι σου, ἰχέρι σου, γαῖντοῦρι ἔστην αὐλή σου.

(Φεύγει καὶ φθάνουν μερικοὶ
καπετανέοι Κρητικοί.)

Κ.— Τάμαθες, τὸν Χαρίλαε, τὰ θλιβερά μαντάτα;
τὸ κόμμα σου ἐγένηκε λογιῆς λογιῆς σαλάτα.

Διᾶλε τσ' ἀποθαμμένοι τους καὶ τσῆ ἀπομεινάρου,
κι' ὁ Θεωρῆς ἐδάθηκε τὴν μποῦκα νὰ σοῦ πάρη.

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη.

Τρικούπη, τὰ κουράδια σου σοῦ φεύγουν ἕνα ἕνα
καὶ πᾶσι μὲς ἔστον Θεωρῆ τὴν μάντρα χορτασμένα.

Τρικούπη, κύτταξε καλά νά μή σοῦ φύγουν κι' ἄλλα
καί τότες διάολ' ἔπαρε τὰ λόγια τὰ μεγάλα.

Πούρι, πούρι, πούρι, πούρι,
πέντε τόκοφταν κουμπούρι.

(Φεύγουν κι' οἱ καπετάνοι Κρητικοί
καί φθάνουν Κυπριώται μερικοί.)

Κ.—

Ἄμήν, ἀμήν,
τσαί πάλ' ἀμήν,
τσαί κόντρ' ἀμήν,
τσαί πλουμισμένο μου κορμίν,
τσαί σὺ μᾶς χόρτασες ψωμίν.

Ἄμυγδαλοτσακίσματα
σοῦ στέλλω χαιρετίσματα.

Γρομίζω τὸ γαλοῦνιν μου
καπνὸν ποῦ τὸ πουντζίν μου,
πυρκολλῶ κι' ἀφτένω το
λαμπρόν ποῦ τὸ βλαντζίν μου.

Ἰζω, ἰζω, ἰζω, ἰζω
τὸν Τρικούπη λιθανίζω,
καί τὰ ρούχα μου ξεσχίζω.

Ἄρον, ἄρον, ἄρον, ἄρο,
βάλε τὸ ψηλὸν κολλάρο
νά σέ ὄδω νά βολτατζάρω.

(Ἐνῶ τοιαῦτα τραγουδοῦν στρυφνὰ οἱ Κυπριώταις
προσέρχονται μὲ ὄργανα καμπόσοι Σκαρπαθιώταις,
καί ὕστερα ὁ θίασος τοῦ Λαμπελεῖ καὶ ἄλλοι
κι' ἀρχίζει θόρυβος πολὺς καὶ μουσικὴ μεγάλη,
καὶ μέσα εἰς τοῦ τραγουδοῦ τὴ βράσι καὶ τὴν φόρα
πλακόνει καὶ ὁ Φασουλῆς μὲ μία κλαπαδόρα,
καὶ ὄλοι τραγουδοῦν μαζὶ ὡσάν δαιμονισμένοι
καὶ τέλος ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τὸ μπαλκόνι βγαίνει,
καὶ προσφωνεῖ μὲ δάκρυα καὶ λόγους παρηγόρους
τοὺς τόσους μουσικάντηδες, τοὺς μπάσους καὶ τενόρους.)

ΤΡΙ.— Μεγάλως σᾶς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας
διὰ τὸ ἑναρμόνιον τσαύτης μελωδίας.
Γνωρίζετε πῶς ἡ Ἑλλάς κι' ἀπὸ τῶν πάλαι χρόνων
ὕπηρεν ἡ διδάσκαλος τοῦ μέλους καὶ τῶν τόνων
καὶ ἡ κοιτίς τῆς μουσικῆς καὶ ὄλων τῶν Μουσῶν
καὶ τὸργανόν του ὁ καθεὶς δὲν ἔπαυε φυσῶν.

Ἐμπρός, ἔμπρός... διδάσκετε τὴν τόσην ἁρμονίαν
εἰς Δύσιν καὶ Ἀνατολήν κι' εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν.
Καί πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ, καὶ ἀπ' ἐδῶ ἐπάνω
διὰ φορὰν χιλιοστὴν σᾶς ἐπαναλαμβάνω
μὲ πᾶσαν μου πεποιθήσιν κι' ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς ἡ Ἑλλάς προώρισται νά ζήσῃ καὶ θά ζήσῃ.

(Στοὺς λόγους τούτους ἐξαλλοὺν τὸ πλῆθος ἀλαλάζει
κι' ὁ Φασουλῆς ἐνθουσιῶν τὴν κλαπαδόρα σπάζει.)